

Děti

O

PRÁZDNINÁCH

PATRIK

BENDA

Povídání pro tátu

DĚTI O PRÁZDNINÁCH 1982

Sepsal Patrik Benda

Milý otče Václav

I. DÍL

Děti na Chlomu

MARTA

MARTIN

FIUP

PATRIK

MAREK

MA'NA

Kapitola 1

Seznámíme se s dětmi Bendovými

Jednou, jako vždy, děti jely na Chlomek.

Filip si pro sebe řekl:

"Kdyby na Chlomku byli banditi."

"Tak co bys udělal?" řekl Martin.

"Tak bych vzal pistoli a zabil bych je."

řekl Filip.

"A co když jich bude moc?" řekl Martin.

"Tak vezmu pistoli a pušku." řekl Filip.

"Ale co když jich bude milión?" řekl Patrik.

"Martine, Filip a Patrik furt říkají milión."

řekla Marta.

"No a co, bolí tě to?" řekl Patrik.

"Ne a zase se frajeří." řekla Marta.

"Buď ticho, Marto!" řekla máma.

"Už se zase urazila." řekl Patrik.

"Mamí, mamí, Marek mě bije." křikla hnusným hlasem Marta.

"Nevotravuj!" řekla máma.

"Kiš, kiš." řekl Marek.

"A Marku, ty toho taky nech!!!" řekla máma.

"Kiš, kiš, sádlo!" řekl Martin.

„Sádlo, sádlo, sádlíčko!" řekl Filip.

Nemyslete si, že si to vymyslel. Ale jednou to říkala Marta a Filip si to zapamatoval.

"Já až vylezu z toho Paloušového trebanta, tak vás všechny pozabím." řekl Marek.

"To chci vidět, sádlo." řekl Martin.

"Já až se k tobě dostanu..."

"Mami, ať nás Marek nechá." řekl Martin.

"Marku, sakra, nech je!" řekla máma.

A kdo byl vlastně ten Martin, Filip, Petril, teda Patrik, Martek, teda Marek a náká máma? Jů, málem bych zapomněl na Martu.

To byly přece Bendovy děti a jejich máma.

Marek byl velký kluk, bylo mu 14 let.

Bil bráchy, jak jste si jistě všimli.

Martinovi bylo 12 let. Byl normální, někdy zlý a někdy byl hodný.

Marta byla urážlivá, jak jste si jistě všimli a málem bych zapomněl, že je jí 10 let, vždycky si to u ní spletu.

Patrikovi je 8 let, je to frajer, ale je docela dobrej.

Filip je dobrej kluk, a jéje, už jsem to zase zapomněl, je mu 6 let. A o tý mámě si povíme jindy, protože děti už dojely na Chlomek a šly spát.

Kapitola 2

Sen

Ještě si kluci v posteli povídali a asi v 11 hodin už spali. Ráno už v 10 hodin Patrik vstal, Filip ještě spal, ale nikdo už tam nebyl.

Patrik se lekl, běžel ke dveřím, ale byly zamčeny. Teda nebyly zamčeny, ale byly něk moc přibouchnuty a to moc nešlo otevřít. Patrik se kouknul z okna, ale nikdo tam nebyl. Najednou zahlédl mámu a začal řvát, bouchat do oken, ale nepomohlo to, tak začal znovu bouchat silněji, ale aby to sklo nerozbil.

A tu si ho máma všimla...

Šla otevřít Patrikovi.

"Patriku, kde je Marek a Martin?" zeptala se máma, když otvírala dveře.

"Nevím," řekl Patrik.

"Nejsou u Milana?" zeptal se Patrik.

"Ne, poslala jsem tam Martu. Ale říkala,

že tam nejsou," řekla máma.

"A na hřišti nejsou?" zeptal se Patrik.

"To nevím," řekla máma.

A kdo byl vlastně ten Milan?

A kde bylo to hřiště?

Milan byl kamarád kluků. A hřiště měly Bendovic děti na své parcele. A měly taky les. Máma odešla se podívat na hřiště.

Patrik se šel pozeptat k jiným kamarádům.

Jeden kluk viděl, že jeli na kole někam.

"A kam?" zeptal se Patrik.

"Tamhle nahoru," řekl kluk.

Patrik se pustil tím směrem. Chvilí šel po kamenité cestě, potom zahnul doleva, tam už nebyla kamenná cesta, ale malá pěšinka v trávě, která vedla do lesa.

Patrik se po ní pustil.

Všiml si, že po tý cestě nikdy nešel. Né, že by Chlomek neznal, ale bál se chodit daleko od své chaty.

Chvilí šel po pěšině. Najednou uviděl divný stín. Patrik se obrátil a utíkal zpátky, ale nebylo kam. Patrik začal křičet.

Najednou uslyšel zvuk "Patriku, Patriku!"

Patrik začal křičet ještě víc.

Patrik bouchl do zdi. A tu něco za sebou uslyšel. Patrik se ohlédl a uviděl za ním zase ten stín.

Stín byl ve tvaru babky na koštěti.

Patrik zvedl kámen a hodil ho po babce.

"Ty, Babko, vrať mě do mé země."

"Patriku, Patriku? , vstávej!" volala máma.

A tu se Patrik probudil.

A oddychl si, že ten sen nebyla pravda.

Bylo normálně 8 hodin.

"Patriku, proč jsi tak dlouho spal?" řekla máma.

To si snad vyluštíte sami.

Kapitola 3

Běh

Jednou Marek a Martin jeli s Milanem do Petrova. Petrov je vesnice, v které je obchod. A tam šli kluci nakupovat...

"Marku, nevzal bys sebou Patrika a Filipa a normálně bys šel?" zeptala se máma.

"No jo," řekl Marek.

"Když už jdou všichni, tak půjde i Marta," řekl Martin.

A tak šli všichni.

Měli koupit mléko, máslo, šťávu, cukr, olej. A to bude snad všechno," řekla máma.

Milan šel taky, protože musel taky nakupovat. Patrik a Filip pobíhali vepředu, ale když šli po silnici, tak museli být opatrní. Marek s Martinem si povídali s Milanem. A Marta šla poslední.

"Filipe, schválně, kdo bude dřív u Marka?" řekl Patrik.

Patrik a Filip běželi plnou rychlostí

k Markovi. Patrik byl před Filipem asi tři kroky.

A tu Patrik zakopl, spadl do trávy.

Filip se začal smát a říkal:

"Jéje, ty jsi ale zrychlil, Patriku."

Patrik se rozzuřil a rychle vyskočil ze země.

Filip si teprve všiml, že má utíkat.

Takže na tom byli stejně.

"Snad jsme všechno koupili," řekl Marek na zpáteční cestě.

Patrik se naštval na Marka, protože se mu chechtal když upadl, a za trest se posmíval:

"Marku, ty jsi dobřej, ale byl bys lepší na talíři a k tomu by byl chleba s máslem."

"Ty, Martine, máme máslo?" řekl Marek.

"A víš, že né!" řekl Martin.

A tak se všichni museli vrátit, teda Milan ne.

A potom, když šli domů, byli rádi, že nic nezapomněli. A taky to byla pravda.

Kapitola 4

Houby

Ještě ten den kluci šli do lesa. Marta sano-
zřejmě nešla, protože se urazila.

Patrik sice moc nechtěl, protože hledat
houby ho nebevalo.

Ale nakonec šel taky, protože by se mu
kluci posmívali, že nenašel nic.

Filip si vzal košík a Martin si vzal nůž.
Martin si vlastně ten nůž nevzal, ale on
ho už měl.

Konečně jsme šli...

Když jsme šli po pěšině nahoru, máma na
nás zavolala:

"Do 4 ať jste doma!" A v tom byl ten malér.

Martin se hrozně naštvál na Patrika, pro-
tože on vlezl na Martinovo místo, a když to
bylo Martinovo místo, tak tam roste nejvíc
hub. Když Patrik našel 5 hub, tak už to Mar-
tin nevydržel a Patrika vyhodil ze svého
místečka.

Když všichni prohledali svá místa, měli 20 hub. Ještě bych měl připomenout, že Filip neměl žádné své místečko. Ale stejně měl houby a hádejte proč?

Protože se koukal každému pod nohy a vždycky něco našel. A to Patrika štválo...

Nakonec prohlásili všichni, že se to nesmí. Takže chudák Filip měl jen 3 houby. Takže Patrik měl 5 hub, Filip měl 3 hezký poddubáky, Martin měl sice 6 poddubáků, ale 4 prcky a Marek měl 5 poddubáků a taky hřiba, takového mrňouse. Na jiných místečkách to bylo blbě, nic a nic najít.

Najednou Filip zařval:

"Hřib!" a rozběhl se ke stromu poblíž.

Patrik se okamžitě šel podívat, jestli nemá ten hřib bratříčky. To bylo u něj zvykem, protože vždycky něco našel. Bohužel měl smůlu. Patrik, jak běžel k Filipovi, uviděl poddubáka.

Za chvíli měli štěstí všichni.

"Martine, kolik je hodin?" zeptal se Marek.

"Jé, já jsem doma zapomněl hodinky," odpověděl Martin.

Co jsem říkal na začátku kapitoly?

"Už se stmívá, hádal bych, že je tři čtvrti

na 8 hodin," řekl Martin, pak pokračoval:
"Tak jdeme domů a po cestě se koukněte po
houbách."

Místo abysme to udělali, tak jsme začali
ještě víc hledat houby a nakonec jsme měli
70 hub.

"Kluci, dáme si závody k naší chatě?" zeptal
se Patrik.

"Mně se nechce," řekl Martin.

"Já poběžím," řekl Filip.

"Tak já taky poběžím, prckové," řekl Marek.

A už jsme běželi s větrem o závod.

Bác!! A tu Marek zakopl o Filipa a oba se
evalili na zem a Patrik už se neudržel a
taký bác!!

Všichni leželi na jedné hromadě.

Filip vyskočil a už běžel. Představte si,
že ten závod vyhrál!

Doma jsme byli ve třičtvrtě na 4.

Máma byla ráda, že jsme jí přinesli tolik
hub.

Kapitola 5

Objevení kovbojů.

Jednou Marek a Patrik jeli před chalupou na kole. Jeli furt dokola. Proč jel zrovna Patrik s Markem, proč třeba nejel Patrik s Filipem? Tak začneme od začátku.

Patrik neměl so dělat, tak si řekl, že pojedě na kole, ale bál se, že ho přejede auto, na kole se totiž jezdilo po ulici, a právě proto se Patrik bál jezdit sám. Ale Filipa nechtěl, protože by se Patrik musel starat on o něj a ne Filip o Patrika. Martin nechtěl, protože měl napínavou knížku a Martě se nechtělo.

Takže zbyl jen Marek a ten kupodivu chtěl. Tak už víte, proč jel Patrik s Markem. Nejprve dělali závody a potom, kdo vyjede aspoň do půlky takovýho kopečka.

Samozřejmě že to vyhrál Marek, protože má větší kola.

Nakonec jeli jen tak.

Najednou kolem Patrika proletěl kamínek, ne nebyl to kamínek.

Řach!

Marek spadl z kola kvůli tomu kamínku.

"Cos to po mně hodil, Patriku!" zuřil Marek.

"Já, nic," bránil se Patrik.

"Jo, ty vůbec ne, ty nikdy nic neuděláš!" naštvál se Marek.

"Pocem, pocem, pojď si pro facku," řekl Marek.

"To zrovna tebe budu poslouchat, tlouštíku!" odpověděl Patrik a rozjel se co nejlíp uměl.

"Tak za to dostaneš do drážky," řekl Marek.

"Marku, dyť to není kámen," řekl udiveně Patrik.

"Máš pravdu, Patriku," řekl Marek a sklonil se, aby to líp viděl.

"Vypadá to, jakoby to byl náboj," pokračoval udiveně Marek, "no né, kde se tu vzal náboj?"

"A co když jsou tady kovboji?" řekl Patrik.

"Ty hlupáku, co tě to napadlo?" řekl Marek.

"Marku, neslyšíš něco?" zeptal se Patrik.

"Jo. Co to jen je?" odpověděl Marek.

"

Počkej, blíží se k nám nějaké hlasy," řekl Patrik. "někdo tu dupe..."

"Myslím, že je to kůň," oznámil Marek.

"Marku, pojd se schovat a uvidíme, kdo toho koně hlídá," řekl Patrik.

"Tak pojďme, Patriku," odpověděl Marek.

"Pojď se třeba skovat za támhleto lavičku," poradil Patrik. "Vodkuň jdou ty hlasy?"

"Z asfaltáku," odpověděl Marek.

"Marku, vždyť jedou na těch koních nahoru," řekl Patrik. "Marku, kolik jich asi je?"

"Tak tři chlapi," odpověděl Marek.

"Patriku, tys měl pravdu," vykřikl Marek.

"Jak to, Marku?" zeptal se Patrik.

"Voni jsou to kovboji," řekl Marek.

"No jo, ale odkud se tu vzali?" zeptal se Patrik.

"To se zeptej jich," odpověděl Marek. "Počkej, co budou dělat," poradil.

Kovbojové se stále přibližovali k Patrikovi a Markovi.

"Patriku, buď ticho, chci je poslouchat," řekl Marek.

"To jsou divný domy a ty divný ohrady," řekl jeden z nich.

"Co je támhleto..." řekl udášeně druhý a ukázal na auto.

"Co...co...co to je?" řekl ten první. "Jíme,

jeď tam a zkus, jestli to je živé," řekl ten druhý.

"Ne, jeď si tam sám," řekl Jim.

"Dyku, když se Jim bojí, tak tam jeď ty, doufám, že ty se nebojíš!" řekl ten druhý.

"Ne, ne, já se vůbec nebojím. Ale jestli mě to bude chtít sežrat, tak to musíš zastřelit," řekl Dyk a rozjel se k tomu autu.

"Tome, báli jsme se zbytečně, není to živé," řekl už nebojácně Dyk.

"To jsem rád," odpověděl Tom.

"Nejeli bysme už někam jinať? Tady jsme si to už prohlídli," řekl Jim.

"Já bych navrhl, vrátit se k našemu táboru," řekl Dyk.

"Tak dobrá, jedem do tábora," řekl Tom.

"Tak hujá, hijá," vykřikl Dyk.

Všichni se rozjeli dolů po asfaltáku.

"Marku, budem je sledovat?" zeptal se Patrik.

"Ne, už je moc pozdě, řeknem to Martinovi a zítra se po nich kouknem," odpověděl Marek.

"Pojďme už domů, Marku!" řekl Patrik

"Tak dem," řekl Marek a rozjel se na kole domů a Petrik se dal za ním.

Máma je samozřejmě seřvala, že přišli tak pozdě. Patrik jí to chtěl všechno prozradit, ale Marek to nechtěl.

PATRICK

Kapitola 6

Kovbojové zmizeli

Ráno se Patrik probudil a vzpomněl si na kovboje. Chtěl okamžitě probudit Marka a Martina. Proč Martina? Protože Marek chtěl, aby jich bylo víc a Martin byl nejlepší. Patrikovi se zdál skoro lepší Filip, ale Martin byl větší než Filip, takže Martin byl doopravdy asi lepší.

Ale Patrik věděl, že kdyby Marka nebo Martina probudil, tak by ho seřvali, nebo zmlátili, ale už se tak těšil, až bude sledovat takové kovboje!

Patrik vylezl ze své postele, vzal si své šaty a šel do druhého pokoje, aby nevzbudil ostatní. V pokoji se převlékl a chtěl jít ven, ale dveře byly zamčeny. Všechno šlo sice otevřít, ale dost těžce. Patrik je ale přece jen otevřel.

Vyšel ven.

Najednou uslyšel, že se Marek probudil.

Patrik se okamžitě obrátil a vešel do domu.

"Marku, Marku, půjdeme se podívat na ty kovboje?" řekl Patrik.

"Patriku, jdi ještě spát," řekl ospale Marek.

"Ale Marku, tys mi včera slíbil, že dneska se koukneme po těch kovbojích," řekl Patrik.

"Buď ticho, Patriku!" rozčílil se Marek. Patrik sice byl naštvaný, ale stejně šel pryč.

Lehl si tedy do druhého pokoje a četl si něco.

Zanedlouho se Marek probudil a šel do druhého pokoje.

"Marku, kdy se půjdeme podívat na ty kovboje?" zeptal se Patrik.

Marek odpověděl:

"Ale ty hlupáku, přece nepůjdeme hned teď."

"No jo, no!" odsekl Patrik.

Zanedlouho se probudila máma, Martin, Filip a Marta.

Máma udělala snídani a potom se Patrik zeptal mámy, jestli smí s Markem a Martinem. Máma jim to dovolila, ale v jednu jí musí pomoci s obědem.

Kluci tedy šli jezdit na kole, ale kovboji se neobjevili, ani kulka nepřiletěla, prostě kovboji zmizeli.

Patrik byl naštvaný, ale Marmovi to nevadilo a Martin byl přesvědčený, že Marek a Patrik kecají.

Ve tři se kluci vrátili domů. Patrik byl celý den naštvaný a jinak ten den byl normální. Patrikovi se zdálo, že to byl všechno jen sen...

Kapitola 7

První srážka

Druhý den se kovbojové taky neobjevili a třetí taky ne, až čtvrtého dne se konečně objevili.

Kluci všichni jezdili na kole, všichni si už mysleli, že to byl jen sen.

Najednou Martin řekl:

"Já sjedu dolů z asfaltáku."

Martin se dost rychle rozjel, ale tak, aby nespáhl.

Za chvíli se Martin objevil a začal křičet:

"Už jedou!"

"Kdo jede?" zeptal se Patrik.

"No přeci ty kovboji," odpověděl Martin.

"Fakt Martine? Nelži nám!" vykřikl Patrik.

"No určitě," odpověděl Martin.

"Tak se jdeme schovat a neztrácejme čas," řekl Marek.

"Schováme se jako minule?" zeptal se Patrik.

"Jó, jdeme," odpověděl Marek.

Za chvíli se kovbojové objevili.

Teď už jich bylo víc. Bylo jich pět.

Dyk, Jim, Tom, Fred a Bil.

Tom promluvil:

"Tady už jsme byli, ale Fred a Bil tu nebyli, tak se sem kouknem znovu. Chlapci, vidíte támhle tu věc?" zeptal se a ukázal na auto.

"Ne, ne, nevíme co to jééé?" zeptal se Fred.

"To my taky nevíme, ale víme, že to není živé," odpověděl Tom.

Najednou se objevil Filip na kole.

"Tome, Tome, koukni, co je to za chlapa?" vykřikl Bil.

"Asi indiánskej vyzvědač, vyptáme se ho a jestli bude znát šerifovo heslo, tak to není vyzvědač a jestli ho nebude znát, tak to je vyzvědač," řekl Tom. "Vy se zatím koukněte někam jina, jestli jich tady není víc," rozkázal.

"Hele, chlapče," zeptal se Tom Filipa.

"Co je," udiveně se koukl Filip na kovboje.

"No já bych se jen chtěl zeptat, jaké je šerifovo heslo," zeptal se Tom.

"Kdo jste? V jaký zemi jsem?" zeptal se udiveně Filip.

"Zastřel ho, dělá ze sebe pitomce," řekl Bil.

"No dobrá," odpověděl Tom. "Ty zrádná indiánská potvoro, nás nepřebelháš!" řekl Tom a zvedl pistoli.

"Ne, ne, nestřílejte!" vykřikl Patrik.

A Marek se zatím rozběhl ke vrátkům jejich zahrady.

"Kdo je tohle zase?" vykřikl Tom.

"Já jsem Čech a bydlím v Praze 2, Karlovo náměstí č. 18, 120 00," řekl Patrik.

"Co blázní ten chlap?" zeptal se Tom.

"Asi se opil," odpověděl Bil.

Nejednou Marek vyběhl ze vrátek s puškou v ruce.

"Ruce vzhůru!" vykřikl Marek.

Samozřejmě, že to byla jen hrací puška, ale kovbojové si mysleli, že to je opravdová puška.

"Nechceme vás zabíjet, ale nechte nás na pokoji a my necháme vás," nabídl Patrik.

"Tak dobře," řekl Tom. "Chlapci jedem do tábora," vykřikl a rozjel se z asfaltáku. Za chvíli šli kluci taky domů.

II. díl

Vyprávění se ujímá

P A T R I K B E N D A

Kapitola 1

První rvačka

Jednou jsme si řekli, že budeme hrát fotbal.

"Potřebujeme víc kluků," namítl Marek.

"A koho, prosím tě?" řekl Martin. "Milan tu není, Zdenek tu taky není, Lemiska s Kamilem jeli na výlet."

"Tak to teda nehraju," rozzlobil se Marek.

"Tak aspoň pojďme hrát "polívka se vaří..." namítal jsem.

"Tak jó, no," řekl lenivě Marek.

"Martó, Martó, jde se hrát "polívka se vaří", křičel jsem.

"Půjdeme na hřiště?" zeptala se Marta.

"Půjdeme," řekl Martin.

"Já jsem Anglie," zavýskl jsem.

"Já Afrika," vykřikl Martin.

"Já jsem Amerika," vykřikl Marek.

"A já Itálie," vykřikla Marta.

"A Filip je jako vždy Československo," řekl Martin.

"Tak už pojďte, ať si vůbec zahrajeme," řekl Marek.

Tak jsme šli.

Ale na hřišti někdo byl. Několik velkých kluků. Jeden z kluků řekl:

"Hele, Petře, to hřiště je asi těch proků."

Petr na to:

"No a co, bolí mě to?"

"Kluci, jděte, hele, z našeho hřiště, my si chceme hrát," vykřikl Marek.

"Vypadni, prcku," řekl Petr.

"Dohodněte se spravedlivě," řekl jeden z kluků.

"No jasně, pěstí je to nejlepších," zasmál se Petr.

"To se vám to říká, když jste větší a silnější," řekl Marek.

"No a , prcku!" zařval jeden kluk, který byl poblíž Marka.

Najednou se Petr rozběhl a skočil na Marka. Marek se zhroutil pod váhou Petra.

Dlouho jsem nečekal a vrhl jsem se na Petra.

Petr v poslední chvíli uhnul, takže jsem spadl do kopřiv. Ale jak Petr uhnul, tak toho využil Marek a shodil Petra, který seděl

na něm. Ten kluk, co stál u Marka, se na Marka vrhl. Jeden z kluků si mě radši podržel. A tu Filip skočil po nohou toho kluka, kterej mě držel.

Kluk se zřítíl i s Filipem, pověšeným na nohou.

A teprve se kluci rozzuřili. Martinovi skočili na záda, já s Filipem jsme se rvali pořád s tím klukem, Marta skočila na kluka, který seděl na Markovi a Petr s ještě jedním klukem se vrhli na Marka a Martina. Byli jsme v beznadějně situaci.

Dostal jsem nápad a bez váhání jsem vykřikl:

"Kluci, já dojdu pro ty kluky, co k nám přijeli."

Petr zoufale vykřikl:

"Pavle, drž toho prcka!"

Pavel mě chytil za krk a Petr vyskočil a rozběhl se ke mně.

"Tady ho máš," řekl Pavel a podal mě Petrovi. Toho využil Filip a rozběhl se dolů k chatě. Nevěděl sice, že já jsem dělal, že u nás jsou naši kamarádi, ale věděl, že u mámy je nějaká návštěva.

Petr se rozběhl za Filipem. Najednou za-

kopl o větev a tak Filip dostal náskok a Petr už ho nedohonil.

Netrvalo dlouho a Petr byl zpátky a křičel:

"Na všechno se vykašlete, přijdou ještě nějaký kluci a to už je nezbijeme, ale příště jim to ukážeme!"

Všichni se zvedli, ještě naposledy bauchli nepřítele a zdrhali pryč.

Zanedlouho se Filip vrátil a fnukal:

"Máma mě seřvala."

A tu ~~xxx~~ uviděl, že jsou ty kluci pryč.

Všechno jsme mu vysvětlili a já dostal velickou pochvalu a potom jsme hráli "polívka se vaří".

Kapitola 2

Dopis

Druhý den jsem se dost brzo probudil. Hned jsem vstal a koukl se na hodinky. Bylo teprve půl osmé. Najednou se Martin probudil a řekl ospale:

"Patriku, jdi ještě spát."

Martin se obrátil čelem ke zdi. Hned jsem se obrátil a skočil do postele a spal jsem až do třičtvrtě na 9.

Dali jsme si velice dobrou snídani a potom jsme šli ven.

Já jsem hned si šel vylézt na strom. Ale zlejl Marek, neboli čunák, mě při lezení chytl za nohu a já jsem spadl dolů ze stromu a Marek mě ještě k tomu začal bít. Začal jsem řvát a volat o pomoc. Za chvíli ke mně přiběhl Filip a Martin a vrhli se na Marka. Začla rvačka.

Marek vzal Filipa a hodil ho na mě, ale

Martin skočil na Marka a svalil ho na zem, pak jsme se na Marka vrhli všichni, ale Marek se nedal. Shodil Martina a Filipa hodil na Martina a mě chytl za krk a začal mě škrtit a zatím se Martin zvedl a skočil na Marka. Marek mě pustil krk a hodil se znou o zem. Já dopadl do trávy a chvíli jsem ležel a hrozně mě kvůli Markovi bolel krk. Nakonec jsem se zvedl a běžel jsem napomoc Martinovi, ve vhodnou chvíli. Marek seděl na Martinovi a Filip tloukl Marka do zad. Pořádně jsem se rozběhl a skočil na Marka. Marek se svalil na zem a Martin vyskočil a vrhl se na Marka. Takže jsme vyhráli.

Za chvíli nás máma zavolala a řekla, abychom napsali tátovi. Marta šla hned psát. Martin řekl:

"Mami, já to napíšu až večer."

Máma se sice na Martina zamračila, ale nakonec mu to dovolila.

A mě se sice moc nechtělo, ale už jsem to tak dlouho sliboval mámě, že se mi nechtělo mámě odporovat a Marek jen řekl mámě, že to napíše až zítra a že si to dneska promyslí, co v tom dopise napíše. Hned jsem šel psát dopis a v dopise bylo toto:

Milý táto

Jak se máš? Já se
mám docela dobře.

Už se těším na moje narozeniny. Dneska jsme se prali s Markem, Já s Filipem a Martinem. (Vyhrali jsme.) Včera jsme se prali s dvěma klukama a nakonec jsme vyhráli. Dneska sáky k dědu budeme mít bramborovou kašou a ještě k tomu čísky, nám.

Lucu Sabek

Potom jsem na druhou stranu nakreslil
hezkou kytku. K obědu jsme měli opravdu
bramborovou kaši s řízkama.

A večer máma už dopis poslala.

Kapitola 3

Kvačka

Jednou jsme jedli oběd a máma řekla,
že pojede do Prahy.

"Mami, přivez mi z Prahy čínský pero,"
řekl Martin.

"Jo a kde ho máš?" zeptala se máma.

"V té zelené tašce v penále," odpověděl
Martin.

"Nechce někdo něco ještě?" řekla máma.

"Mami, mě ještě přivez ty zapínací bo-
ty, protože mě se v těch mých hrozně
špatně chodí," řekla Marta.

"Mámo a kdy pojedeš?" zeptal jsem se.

"Jsi v 7 ráno," odpověděla máma.

"Mami, nesmíš zapomenout mi dát pusu,"
řekla Marta.

"Marku, ty k obědu uvaříš cikoše s rý-
ží," řekla máma.

"Mami a kdy se vrátíš?" zeptal se Filip.

"Kolem šesté jsem doma," odpověděla máma.

Tenhle den jsme nic nedělaly, řekl jsem večer v posteli.

Ráno jsem se probudil a uviděl jsem mámu, jak už je oblečená a zavolal jsem na ni:

"Mami, pojd' mi dát pusu."

"Pššt, kluci ještě spí," řekla tiše máma a dala mi pusu.

"hoj, mami," řekl jsem a obrátil jsem se na bok. Pokusil jsem se usnout a naštěstí se mi to povedlo a spal jsem až do 9 hodin. A v 9 hodin mě taky začali probouzet, takže zkrátěně je to tak, že mě kluci v 9 hodin probudili. Asi v půl desáté jsme měli snídani.

O snídani nám Marek řekl:

"Kluci, musíme postavit stan."

"A kde ho postavíme?" zeptal jsem se a Marek mi hned odpověděl:

"No přece v lese."

"Ale kam?" tázal jsem se znovu.

"Tak asi tam, kam jsme ho minule stavěli," odpověděl mi Marek.

Hned po snídani jsme šli stavět stan.

Vzali jsme stan a běželi jsme k lesu.

"Tady to bylo!" vykřikl Marek a ukázal na dost velký prostor na stan.

"Pojďte radši támhle!" vykřikl Martin.

"Je tam víc místa," dodal ještě.

"A proč?!" rozzuřil se Marek.

"Protože když na mým místěčku vyjdeš ze stanu, nemáš proti sobě strom, ale na tom tvým jo!" odsekl Martin a udělal na Marka úšklebek.

"No a co!!!" zařval Marek.

Začal jsem je hned hecovat:

"Jen do sebe, jen do sebe!!!"

Marek mi dal pohlavek, až jsem se svalil.

Marta se jízlivě zachechtala. A tu jsem upozoroval, že se Martin s Markem pustili do křížku. Marek sice povalil Martina na zem, ale Martin se nedal, kopel zuřivě nohama do Marka a vztekle ho škrtil. Hned jsem běžel Martinovi na pomoc a aby to bylo spravedlivé, šel Filípek na pomoc Markovi.

A co Marta! Ta se chce taky prát! Komu má pomoci?

Už to mám!

Kdo bude prohrávat, tomu pomůže.

A tak ta rvačka začala!

Marek škrtil Martina, Martin do něj zuřivě kopal až se celý zpotil a já s Filipem jsme se do sebe pustili. Už ani nevím, kdo byl na vrchu a kdo vespod. Jednou byl na vrchu Patrik, podruhé zas Filip. Marta ví silou - no ona jí moc nemá - mlátila do Markových zad. I když Marta moc síly nemá, Marka to velmi bolelo. Martin začal převalovat Marka, který ho stále zuřivě škrtil, pod sebe. Marta si toho všimla a začala tlouct do Martina.

Najednou začalo pršet. Marek sice stále červený od rvačky s Martinem, ale už uklidněný nám navrhl, abychom se udobřili a šli domů. Filip má dal tajně zezadu malou "poslední". Martin ještě naštvane prohodil k Markovi, jak to vzdal. Marek mu mírně ubalil a byl pokoj.

Doma se ohřáli a za vzrušené debaty čekali na mámu. Zanedlouho přijela máma

s taškou dobrot a taky s čínským perem
a se zapínacím botama. Udělala nám
večeři, ňam, ta byla dobrá. Potom jsem
s Filipem a Martou šel spát a máma nám
četla pohádky.

A nakonec jsem něco udělal a co to
bylo, to vám neřeknu, ale vy si to sa-
mi vyluštíte.

SLÁVA !

NAROZENINY

Kapitola 4

Jak jsem spadl z postele

Jednou jsem se zeptal mámy, kdy už budu mít narozeniny a máma, jakoby na tu otázku čekala už dávno, hned mi odpověděla:

"Vod zejtrka za tři dny."

Úplně jsem povyskočil radostí a vykřikl:

"Hurá! Hurá! ať žijou narozeniny."

Máma se na mě radostně usmála a pak někam odešla. Protože byl už večer, tak jsem šel dost brzy spát.

"Proč jdeš tak brzo spát?" zeptal se mě Martin.

"Protože chci, aby mi ten čas ubíhal rychleji," odpověděl jsem.

"Jak to, že když spíš, tak ti podle tebe čas rychleji ubíhá?" řekl Martin.

"Protože když spíš, zdá se ti ten čas kratší," řekl jsem.

Martin se zasmál a šel do druhého poko-

Je. Já jsem o tom chvíli přemýšlel a potom jsem šel spát. Dlouho jsem nemohl usnout, ale nakonec jsem přece jen usnul. A měl jsem sen:

Najednou jsem se probudil a uslyšel jsem, že někdo v druhém pokoji mluví. Chtěl jsem hned vstát, ale byl jsem líný. Tak jsem se alespoň pokusil ty hlasy vedle poslouchat. Chvíli jsem slyšel jen neurčité breptání, ale za chvíli jsem vyrozuměl toto:

"Vodkrouhneme to špinavý a mrňavý stvoření vedle, pane kapitáne," řekl někdo vedle.

"Nezabíjejte je, jsou to lidi jako já," bránil je kapitán.

"Pane kapitáne, ale musíte uznat, že jsou mrňavý, takže nejsou jako vy," řekl zas někdo.

"Jsou jako já," hádal se kapitán, "protože my rosteme a ne jako vy, kteří ne-rostete."

"Pane kapitáne! Pane kapitáne! Pojdte se na něco kouknout!" vykřikl někdo venku.

"Už jdu," odpověděl kapitán a vyběhl ven.

Zatím divná stvoření vešla do pokoje. Nevím, jak vám je popsat, no tak já to zkusím.

Mělo to 5 noh a dva prátky, který mají na konci 3 dlouhý jehly a to byly ruce. Hlavu měli ve tvaru čtverce, oči měli 3. Dvě oči měli normálně a to třetí bylo na bradě. Břicho měli ve tvaru trojúhelníka...

Prostě byli strašný. Příšer bylo 5 a jedna z nich vzala kudlu, nevím odkud. Příšera se přiblížila k Martánově posteli a zvedla nůž, aby Martina zabila.

Najednou jsem vyskočil s postele. Skočil jsem ke kamnům a tam jsem si vzal koště opřené o zeď.

Ten, co chtěl Martina zabít se onrátil a vrhl se na mě. Zvedl jsem koště a věí silou jsem do příšery bouchl. Příšera jen zahykla a svalila se na zem. Zatím si všichni vykouzlili nože v rukou a vrhali se na mě. Druhého jsem srazil jako toho prvního, jenomže von nezahykl a pípl. Ten třetí se na mě vrhl a mé ráně koštětem uhnul, ale druhá rána ho neminula a von jen škytnul. Čtvrtá příšera se na mě

rozzuřená vrhla, koště ji ale minulo.

A tu já ucítil bolest, protože mě ten ~~panka~~ poslední majznul rukojetí nože. Rychle jsem se obrátil a bouchl příšeru pátou a poslední. Vlastně to nebyla poslední, co ta příšera čtvrtá?...

Najednou jsem ucítil hroznou bolest a svalil jsem se na zem.

Jsem dovopravdy mrtvej - prolítlo mi hlavou. Ještě jednou jsem ucítil tu bolest a potom už jsem nic neucítil.

Najednou jsem se probudil a viděl jsem, že ležím na zemi. Tu jsem si vzpomněl na ten sen, tak kvůli tomu jsem asi spadl.

Podíval jsem se na hodinky a bylo teprve 7 hodin.

Rychle jsem si lehl do postele, ale tak, abych nikoho neprobudil. Nakonec jsem usnul a spal jsem až do 9 hodin.

A nikomu jsem ráno nic neřekl.

K O N E C

V Y S V Ě T L I V K Y

Patrikovy narozeniny se velmi povedly a všichni Bendovi z nich měli radost. Patrik samozřejmě nejvíce, ale to je jasné.

A protože všechno má svůj konec, skončily i tyto zajímavé prázdniny a začal nový školní rok...

D O S L O V

Když autor psal tuto knihu, bylo mu 8 let. Složil poznatky z chaty na Chlomu a sesmolil je s laskavým svolením mámy jedním prstem na psacím stroji; vyťukával to celé dny jako datel. Jelikož vychodil teprve první třídu základní školy, měl ve svém výtvoru horu chyb, které jsem mu s vypětím všech sil opravovala, protože jich bylo skutečně mnoho. Psal tam například: chitl sem, kitka bila visoká, v čera bili kobjedu říski atp.. Kniha byla několikrát přepisována, upravována a rozšiřována. V této podobě, v jaké ji nyní dostáváš čtenář, má i několik ilustrací a vazbu. Autor si totiž přeje, aby se kniha všem líbila, především tatínkovi, kterému ji věnoval.

Marta Benšová

16. dubna 1983

O B S A H

I. d í l	str.
Kapitola 1	
Seznámíme se s dětmi Mendovými	1
Kapitola 2	
Sen	4
Kapitola 3	
Běh	7
Kapitola 4	
Houby	9
Kapitola 5	
Objevení kovbojů	12
Kapitola 6	
Kovbojové zmizeli	17
Kapitola 7	
První srážka	20
II. d í l	
Kapitola 1	
První rvačka	24
Kapitola 2	
Dopis	29
Kapitola 3	
Rvačka	33
Kapitola 4	
Jak jsem spadl z postele	38
x x x	
Vysvětlivky a Doslov	

Napsal Patrik Benda

Ilustrovala Merta Bendová a jedním obrázkem přispěl Filip Benda

Vydala Bendovic Průta vlastním nákladem

Na stroji opsala Otka Bednářová

I. vydání

Náklad 10 výtisků

Cena dle dohody

L. P. 1983

CENA DLE DOHODY

